

CENA

3

Kčs

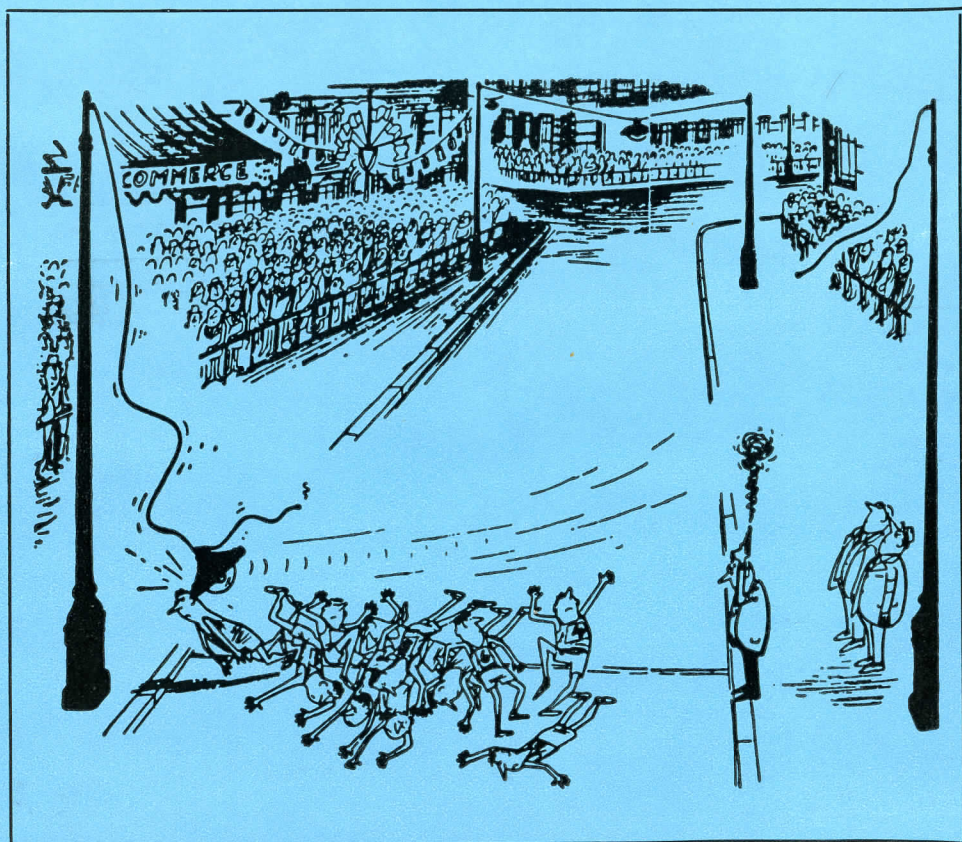
10

RMS

repertoár
malé
scény
ročník 7
1969

VYSTAVUJE

SEMPÉ

Georges
Simenon

VRAŽDA VE VILE

Ještě jsem Josepha Leborgna neviděl nikdy při práci, a tak jsem bezděky couvl, když jsem k němu toho dne vkročil.

Jeho jindy uhlazené a brilantinou pomazané světlé vlasy mu stály v divokých chomáčích na hlavě, obličej měl bledý a unavený, nervózně trhal očima.

Nevrle na mne pohlédl, takže jsem chtěl skoro zase hned odejít, ale když jsem ho tak viděl, jak se sklání nad plánek, zvítězila zvědavost. Došel jsem až doprostřed pokoje, svlékl si plášť a sejmul klobouk.

„Jdete právě tak akorát,“ zabručel.

Nebylo to povzbudivé. Vykoktal jsem: „Nějaká nepříjemnost?“

„To bych řekl. Jen se tadyhle podívejte . . .“

„Je to plánek nějaké vily nebo spíš venkovského stavení?“

„Moc chytré! To by poznalo čtyřleté dítě. Znáte čtvrt Croix-Rousse v Lyonu?“

„Už jsem tam jednou byl.“

„Výborně! Tak ten dům stojí v nejopuštěnějším koutku už beztak tiché čtvrti.“

„A co tyhle černé křížky v zahradě a na ulici?“

„To je policie.“

„Cože!? Zavraždění policisté?“

„Kdo tu mluví o mrtvých? Ty křížky představují policisty, kteří tam hlídali v noci z osmého na devátého . . . Tenhle křížek, co je trochu tlustší, to je inspektor Manchard . . .“

Už jsem se neodvážil nic říci ani se pohnout. Vycítil jsem, že bude lepší nepřerušovat Leborgna, který se na plánek díval stejně výhrůžným pohledem jako na mě.

„No, tak se ptejte, proč tam stáli policajti tu noc z osmého na devátého! Chcete snad říct, že jste to uhodli?“

Mlčel jsem.

„Byli tam proto, že lyonská policie dostala den předtím dopis s tímto sdělením: ‚Doktor Luigi Ceccioni bude zavražděn ve svém bytě v noci z osmého na devátého‘.“

„A informovali jste o tom doktora?“ zeptal jsem se konečně.

„Ne. Protože Ceccioni sem přicestoval z Itálie a bylo tedy víc než pravděpodobné, že jde o nějakou politickou aféru, považovala policie za správnější učinit určitá opatření, ale nic mu nesdělit.“

„A přesto byl zavražděn?“

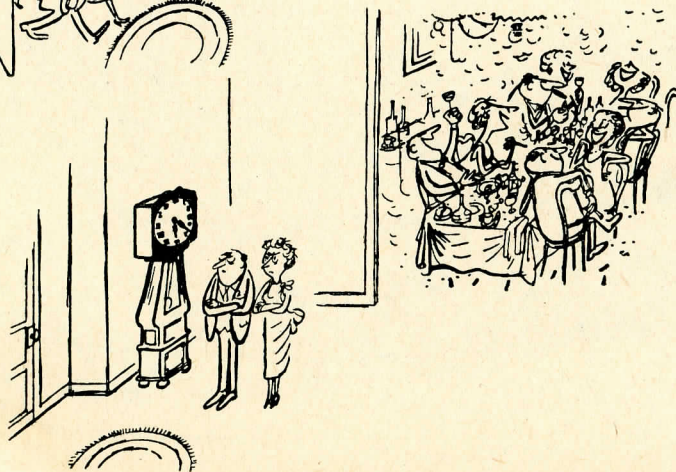
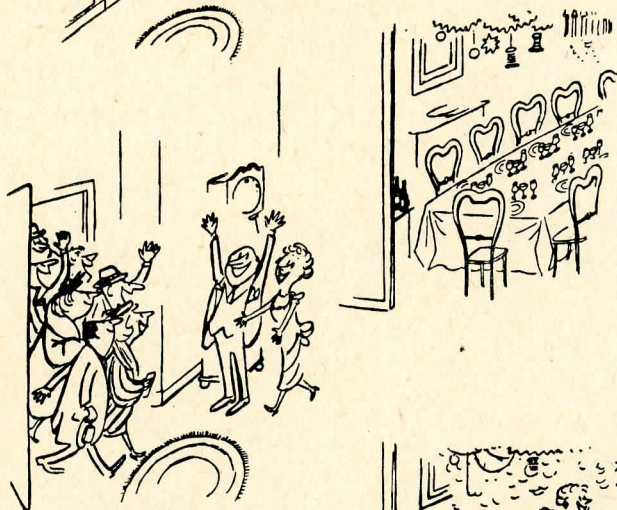
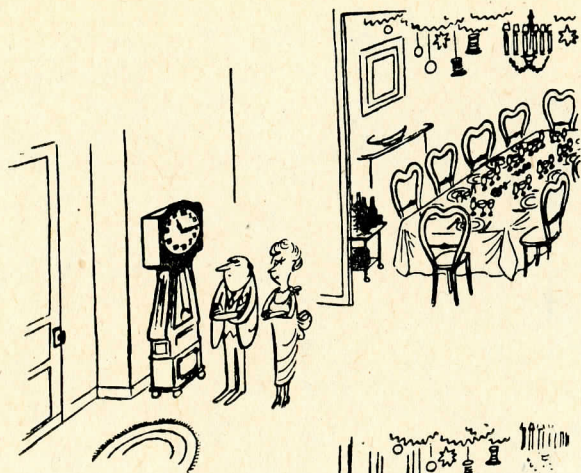
„Počkejte. Doktor Ceccioni, starý dvaapadsát let, tam bydlel sám. Sám si také vedl domácnost a večeríval vždycky ve své čtvrti v italské restauraci. Osmého večer opustil svůj dům jako obvykle v devatenáct hodin, aby tam zašel. A inspektor Manchard, jeden z nejlepších kriminalistů Francie, vyškoklený mimochodem doktorem Locardem, prohledal celý dům od sklepa až na půdu. Zjistil, že se uvnitř nikdo neskrývá a že je nemožné dostat se dovnitř jinak než dveřmi či okny. Že tam tedy není žádná podzemní chodba a podobné fantazie. Prostě nic takového jako v detektivních románech . . . Posloucháte mě vůbec?“

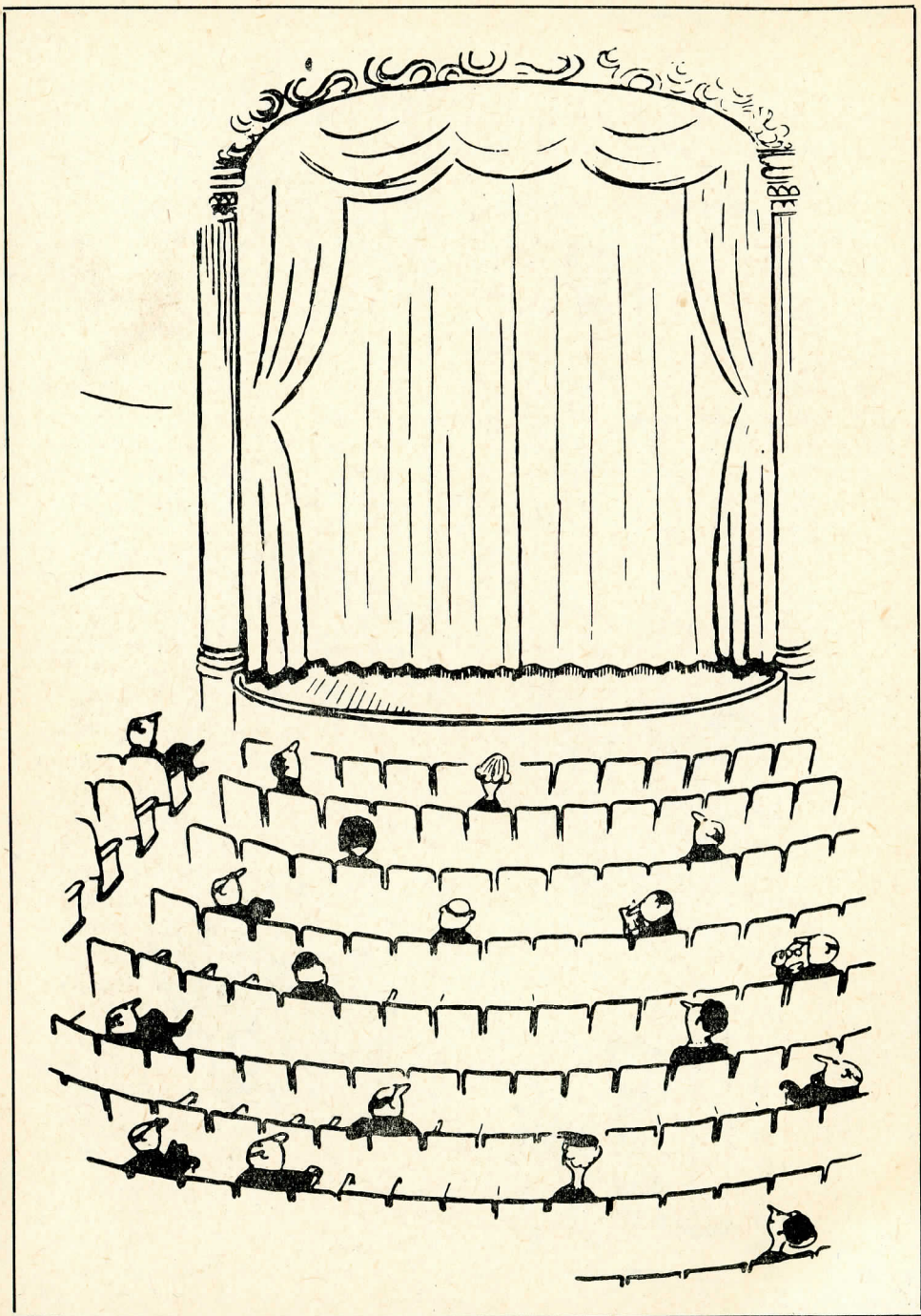
Vypadalo to, že mě Leborgne obviňuje, že jsem se myšlenkami někde zatoulal, ačkoliv já se jen prostě střežil pronést jediné slovo do jeho monologu.

„V domě tedy nikdo. A je třeba střežit dvoje dveře a tři okna. Někdo jiný než inspektor Manchard by se spokojil jen s jedním agentem na celé hlídání, ale on jich přivedl pět, na každé okno a dveře tedy jednoho a sám tam zůstal navíc taky. V jednadvacet hodin viděli, že se lékař objevil znovu na ulici a za chvíli zcela sám vstoupil do domu. Hned na to se v prvním patře, kde měl ložnici, rozsvítilo světlo. A tehdy začala policie hlídat. Nikdo nezamhouřil ani oka. Nikdo neopustil své stanoviště. Nikdo nespustil z očí to, co měl hlídat. Manchard každou čtvrt hodinu prováděl kontrolu stanovišť. Ve tři ráno konečně petrolejka pomalu zhasla, elektřina do toho jeho zastrčeného a opuštěného kouta ještě nevede, a vypadalo to, jako by zhasla tím, že došel petrolej. To inspektora zneklidnilo, až se konečně rozhodl, že otevře dveře paklíčem a vnikne dovnitř. V prvním patře seděl doktor Luigi Ceccioni na kraji postele, či spíš tam pololežel s rukama křečovitě sevřenýma na prsou, a byl mrtvý! Ještě neodstrojený, dokonce měl na sobě i plášť. Klobouk se válel na podlaze. Košili i šaty měl prosáklé krví, ruce byly také zakrvavené. Kulka z browningu ho zasáhla centimetr nad srdcem.“

S úžasem jsem se podíval na Josepha Leborgna – viděl jsem, jak se mu chvějí rty.

„Nikdo dovnitř nevstoupil! Nikdo nevyšel ven!“, mumlal „Mohu to říci jako bych tam sám byl stál na stráž, protože inspektora Mancharda znám. A nevěřte tomu, že by se byl v domě nějaký revolver našel – kdepak! Ani pohozený, ani ukrytý. Ani v krbu, ani ve vodovodním potrubí, ani v zahradě nebo jinde. Jinými slovy – kulka byla vypálena v domě, kde nebyl nikdo jiný než

obět a kde také nebyla zbraň. Okna byla zavřená. Kulka tedy nemohla vniknout zvenčí, protože by byla roztržila sklo. Kromě toho nemohl nikdo střílet revolverem policistům za zády, aby to nezpозorovali! Podívejte se na plánek. Zhloubte se do něho, a uvidíte chudáka Mancharda, který už vůbec nespí a připadá si pomalu jako sám vrah."

Skromně jsem si dovolil otázku: „Co víte o Ceccionim?“

„Že býval kdysi hodně bohatý. Že svou zubolékařskou praxi příliš neprovozoval, o to víc se však činil v politice, což ho donutilo opustit vlast."

„Ženatý? Nebo starý mládenec?“

„Vdovec. Jediné dítě, syn, studuje někde v Argentině."

„Z čeho žil v Lyonu?“

„Ze všeho a z ničeho. Z hubených podpor od svých politických přátel, z příležitostných lékařských zákroků u chudáasů v italské kolonii."

„Ztratilo se v domě něco?“

„Ne."

Nevím proč, ale v tomhle okamžiku bych se byl nejraději hlasitě rozesmál. Napadlo mě – co když si někdo vystřelil z Josepha Leborgna a pověsil mu bulíka na nos, aby mu tak udělil lekci ze skromnosti? Zpozoroval, že jsem sešpulil rty. Sebral plán a zlostně se usadil do křesla.

„Jestli jste na něco přišel, tak mi to snad řeknete," zabručel.

„Rozhodně na to nepřijdu dřív než vy," řekl jsem.

„Děkuju," odpověděl studeně.

Začal jsem si nacípávat dýmku a pak si zapálil, nemusel jsem se bát, že ho rozdurdím ještě víc, největší zlost ho už přešla. Řekl jen: „Prosím jenom, abyste byl chvíli ticho a nedýchal tak hlasitě."

Uplynulo deset nanejvýš nepříjemných minut. Chtě nechtě musel jsem myslet na ty černé křížky na plánu, představující policisty. A nepravděpodobnost této historky, která mi zprvu připadala spíš k smíchu, mi začala jít na nervy.

V zásadě celá ta záležitost neměla nic společného s psychologií ani s počasím, ale spíš s geometrií. „Nedělal tenhle Ceccioni někdy nějakému hypnotizérovi médium?" zeptal jsem se náhle.

Joseph Leborgne si ani nedal námahu, aby mi odpověděl.

„Měl v Lyonu nějaké politické protivníky?"

Pokrčil rameny.

„Je jeho syn prokazatelně v té Argentině?"

Místo odpovědi mi vytrhl dýmku z úst a vhodil ji do krbu.

„Máte jména všech policistů, co to tam střežili?"

Podal mi list papíru, na němž jsem četl: Jérôme Pallois, osmadvacet, ženatý; Jean-Joseph Stockman, jedenatřicet, svobodný; Armand Dubois, šestadvacet, ženatý; Hubert Trajanu, třiačtyřicet, rozvedený; Germain Garros, dvaatřicet, ženatý.

Četl jsem tyhle řádky tříkrát. Jména byla uvedena v tom pořadí, jak policisté obklopovali dům, počínaje hlídkou vlevo.

Po chvíli jsem zvolal v tušení nejbáznivějšího dohadu: „To je ale nemožné!“ Podíval jsem se na Josepha Leborgna. S údivem jsem viděl, jak se tento ještě před chvílí bledý muž se zatřpyklými koutky u úst najednou s úsměvem zvedl, aby si došel pro skleničku marmelády.

Když šel kolem zrcadla, zálibně na sebe pohlédl a zdálo se, že se zhroutil svých rozčepýřených vlasů. Okamžitě se učešal a utáhl si také uzel kravaty. Byl to teď opět ten známý Joseph Leborgne, a jak tak hledal lžičku, aby ji mohl pojídat tu svou hroznou marmeládu, řekl mi sarkastickým tónem: „Jak by bylo lehké najít pravdu, kdyby nám v hlavě nestrašily předsudky. Jako vám — přece jste právě řekl: „To je ale nemožné!“ Nuže . . .“

* * *

Čekal jsem, že mi bude odporovat. Ale místo toho řekl: „Ano, zdá se to skutečně nemožné! Od samého začátku to ale mělo být jasné: v domě se totiž vůbec nestřílelo! V místnosti nebyla ani zbraň ani vrah!“

„Nýbrž . . .?“

„Je to strašně jednoduché. Luigi Ceccioni přišel domů už s kulkou v hrudi, a já mám všechny důvody k domněnce, že ji vypálil on sám . . . Byl to přece lékař. Věděl, kam má vystřelit, aby nebyl mrtev hned na místě, ale mohl ještě nějakou chvíli jít.“

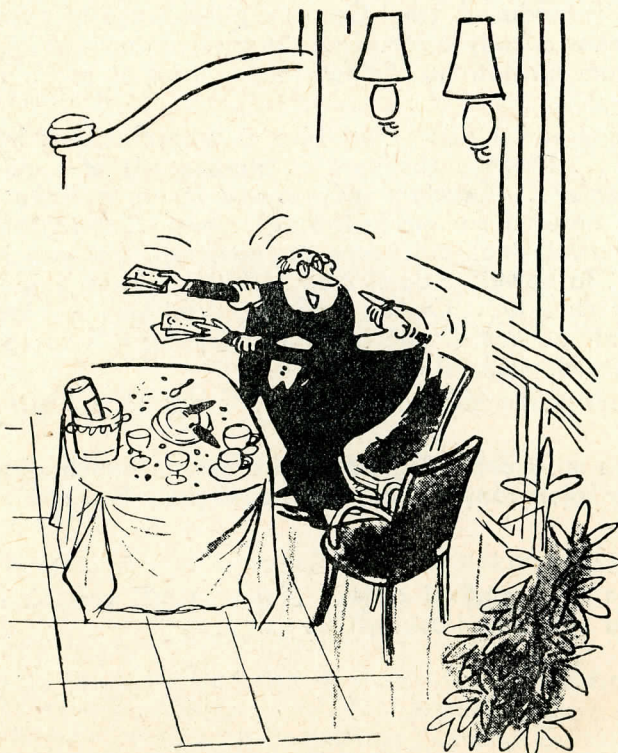
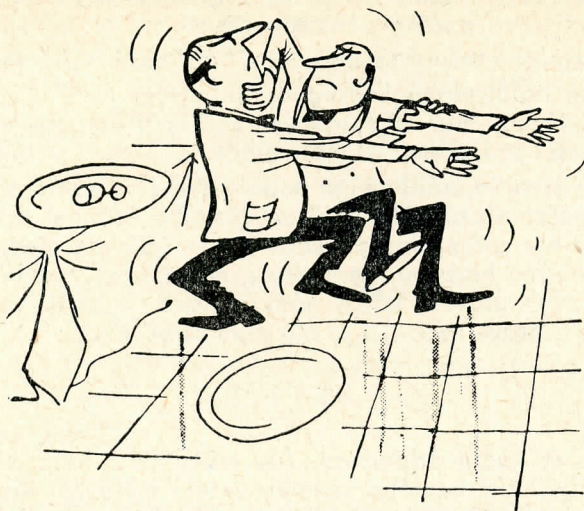
Joseph Leborgne zavřel oči: „Představte si toho chudáka, který už nemá žádnou naději . . . Jenom svého syna . . . Studuje, ale otec mu nemůže posílat žádné peníze . . . Ceccioni tedy uzavře životní pojistku ve prospěch svého syna. A nezbyvá mu nic jiného než zemřít . . . Ale nesmí se poznat, že si vzal sám život, jinak pojišťovna nic nevyplatí. Dokonce k tomu zalarmuje policii . . . Ta ho vidí jít domů a za několik hodin ho najde mrtvého, ale zbraň se nikde nenajde . . . Cestou si na ráně držel ruku, aby krev netryskala, a když se posadil na postel, stačilo jen ruku sejmout a hrud' začít masírovat, aby kulka vnikla hlouběji, až k srdci . . .“

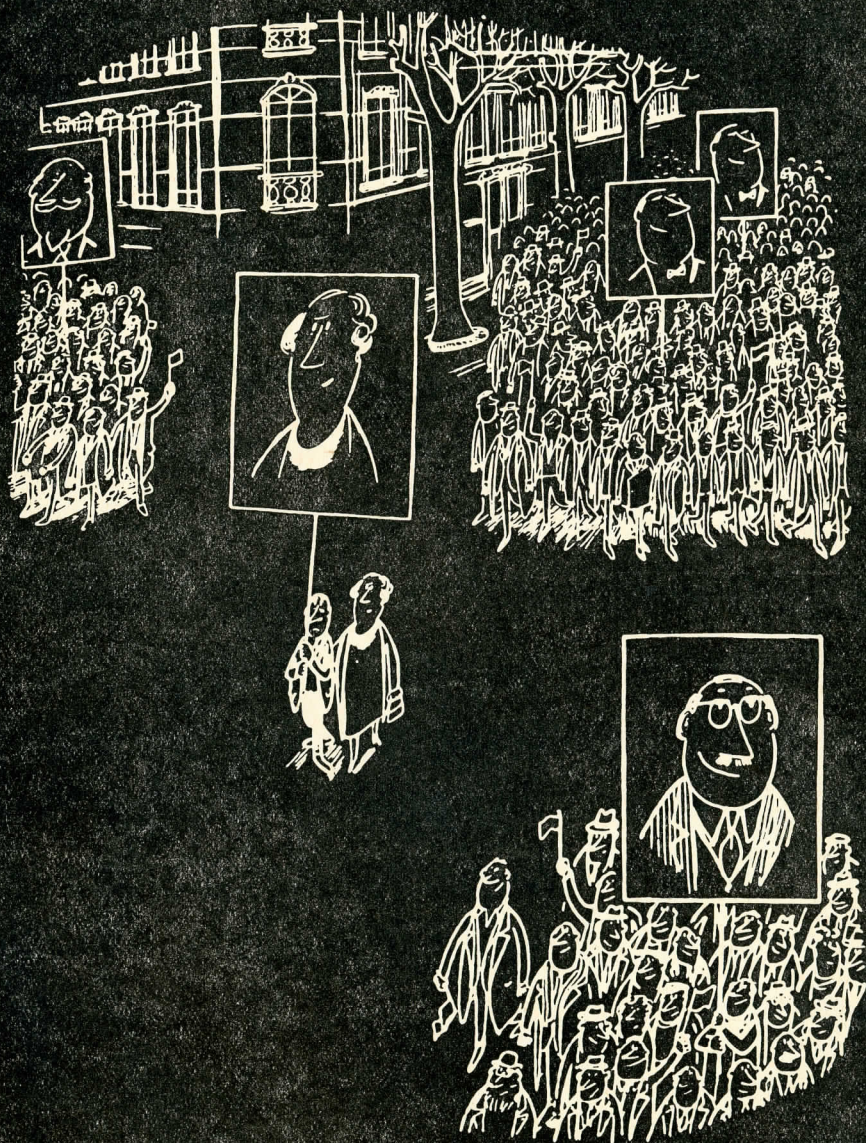
Nevědomky jsem vykřikl hrůzou. Ale Leborgne ani nehnul brvou. Vůbec mě nevnímá.

Teprve za týden mi ukázal telegram od inspektora Mancharda: „Pitva prokázala modřiny kolem rány a otlačky způsobené prsty. Prosím o vaše okamžité vyjádření.“

„Odpověděl jste mu na ten telegram?“

Vyčítavě se na mne podíval a řekl: „Proč by měl chudák umřít nadarmo? Pojišťovna má kapitál asi čtyři sta tisíc . . .“

Kůň

Christian Morgenstern

*U Steinů někdo zazvonil.
Kuchařka škube kuře.
Mina jde: Kdopak by to byl?
Kůň stojí přede dveřmi!*

*Mina přirazí dveře: Řach!
Kuchařka: Co se děje?
Slečna přichází v bačkorách.
Přichází celá rodina.*

*„Promiňte,“ kůň k nim promluvil,
„jsem kůň truhláře Bartla,
onehdy jsem k vám dopravil
dveřní a okenní rámy.“*

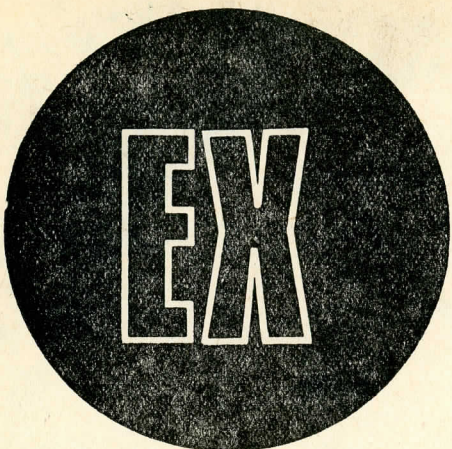
*Čtrnáct lidí a mopslíček
stojí tu jako v snění.
Hop! poskočí si mazlíček.
Ostatní stojí jak sloupy.*

*Kůň, že tu není pochopen,
jazykem pro sebe mlaskne,
klidně se obrátí a zas ven
po schodech odchází dolů.*

*Těch třináct hledí na pána,
zda k tomu nemá co říci.
„To byl,“ praví profesor Stein,
„zážitek vskutku zvláštní.“*

Přeložil Josef Hiršal
Ze sbírky Šibeniční písně

EX

Betty
Mac Donald

VEJCE A JÁ

„Kdo, já?“ tázala jsem se, když při stěhování ukázal Bob mimochodem na velkou skříň a řekl: „Odnes to do ložnice!“

„Kdo jiný,“ odsekl a mně se rozklepala lítostí brada, poněvadž jsem si uvědomila, že nyní jsem pouze manželka.

„Kdo, já?“ tázala jsem se nedůvěřivě, když mi podal otěže, na jejichž konci stál obrovský kůň, kterého si vypůjčil od souseda, a řekl mi, abych odvezla těžký náklad kůry do kůlny, zatímco sbíral další.

„Ano, ty,“ zařval, „a pospěš si!“

„Já ne,“ vyvrískla jsem, když jsme čistili sad a když mi řekl, abych nahazovala smyčky na jedlové kmeny a radila mu, jak má řídit spřežení. „Ano, ty! Víím, že jsi nešikovná, ale jsi, bohužel, jediný pomocník, kterého mohu nyní sehnat,“ šklebil se Bob necitelně.

„Podej mi kladivo! Doběhni do domu a přines hřebíky! Pomoz mi osekat tenhle trám! Pohni s těmi šindeli! Opři se do toho sochoru! Natři tamhletu podlahu, než to tady dodělám! Takhle se okna neměří, tupče! Pomoz mi složit krmivo! Doběhni pro pár džberů vody!“

„Když já mohu orat, nemohla bys toho koně řídit inteligentněji?“

„Doběhni pro ty semena! Měla by se nalít kuřatům voda. Dones mi nějaké hadry! Udělej těch šindelů o pětadvacet víc! Nebuď nemluvně a přines mi to SEM! Nepolezu se střechy pro každý hřebík.“

Takovým způsobem to šlo první jaro a léto. Byla jsem střídavě blouznivě šťastná a hluboce zoufalá. Měla jsem dobrou vůli, ale obě ruce levé. „Proč jsem nestudovala tesařství nebo ošetřování mul místo baletu,“ naříkala jsem, sedíc rozkročmo na krovu slepičárny, mlátíc se do svých rozbitých palců a očekávajíc, že spolкну každým okamžikem hřebíky, jichž jsem měla plná ústa a které mě píchaly do dásní a tváří.

„Jde ti to krásně,“ řekl Bob laskavě, a mohl si dovolit být laskavým, protože mu práce ubývalo jako trávy na louce při mávnutí ostré kosy. Byl rychlý, čistý, pořádný a důkladný. Moje úsilí bylo jako šrapnel – nejlepší, kde nic netrefilo. Bob zatloukal hřebíky několika málo silnými, jistými údery, přímo na hlavičku. Mé hřebíky vylezly vždy po straně prkna, které kromě toho bylo vždy samý dolík. Bob řezal prkna lehce, rychle a rovně. Zzzz – lup, a prkno bylo rozříznuto a piliny srovnány na malých hromádách po každé straně. Kdykoliv jsem se pokusila o řezání sama, pila v zářezu nadsakovala, viklala se a vydávala hrozné zvuky a nakonec se Bob ještě divil, jak to, že je prkno samý zub. Měl temperament a zkušenost, kdežto já měla jen zásobu energie.

První den jsme nastěhovali nábytek do domu a domnívala jsem se, že příští den začneme zasazovat okna, klást nové podlahy, natírat dřevo a lepit tapety. Tak jsem si to představovala já. Příští den jsme začali stavět líheň, protože v první řadě bylo nutné postarat se o kuřata. Bob přímo na místě nařezal osmi-metrové trámy a dovezl zbytek dřeva z pily, zatímco jsem štípala šindele šířinou za doprovodu zuřivých nadávek. Postavili jsme líheň v nejkrásnější části sadu, s vyhlídkou na rybník a hory. Její novota byla tak neslučitelná s patinou ostatních budov, že jsem navrhla Bobovi vysázet kolem buď psí víno, anebo jeden nebo dva keřiky, aby se rozdíl poněkud smazal. Byl asi tak pohoršen, jako bych chtěla přinést květináče do operačního sálu . . .

Když byla líheň postavena a sedm set padesát pípajících kuřat s kvočnou v ní instalováno, domnívala jsem se, že začneme upravovat dům. Noci byly velmi studené, přšelo přinejmenším třikrát v týdně, a tak jsem se domnívala, že se můžeme zhýčkat nějakým tím oknem a dveřmi. Tak jsem si to představovala já. Ale nejdůležitější bylo postavit dva malé kurníky pro kuřata, vybít stěny a položit novou podlahu v jiném kurníku, aby kuřata tloustla v pohodlí. Rovněž jsme upravili kuřatům pěkný dvorek a pak jsme jeden z malých kurníků přestavěli pro prasátko, protože prase musí mít pohodlí a musí být chráněno před nočním chladem a denním vlhkem. Když jsme s tím byli hotovi, byl květen. Studený, vlhký květen, kdy tolik přšelo, že nám plesnivěly šaty ve skříni a příkrývky byly tak provlhlé, že jsem měla pocit, že se přikrývám chaluhami.

„Teď,“ myslila jsem, „kdy je havěť v teple a pohodlí, jistě konečně dojde na úpravu domu.“ Tak jsem si to představovala já. Byl čas zorat a vysázet zahradu. Četla jsem, že kombinace těžkého farmářského s horalským životem člověka zocelí. Po prvních dvou měsících mě stále ještě bolelo celé tělo a jediné, co se pobytem na ranči zocelilo, bylo Bobovo srdce.

Jednoho květnového jitra, rovnou po snídani, přijel Bob do dvora na koni tak velikém, že mohl být zplozen slonem, a uzavuje nedbale opratě kolem kůlu, sdělil mi, že mám pohánět tuto obludu, zatímco on bude orat. Vše šlo celkem dobře, až mi Birdie, jak se kůň jmenoval, šlápl na nohu. „Stojí mi na noze,“ řekla jsem vlídně Bobovi, který bručel, protože jsme zastavili. „Shoď ji a jedem,“ zařval muž, který slíbil, že mě bude milovat.

Přeložil L. Havlík

Vydal V. Žikeš, Praha 1948

3 MUŽI VE ČLUNU

jevištní
collage
pro
tři
muže
jednoho
manekýna
vycpanou
veverku
tři
židle
tři
lulky
a
hlavně
pro
pobavení
a
poučení
upravil
pavel
polák

Účinkovali Pavel Polák (P), Luděk Štefek (L) a Jaroslav Göbl (J)

Jerome
Klapka
Jerome

JAK INSCENOVAT TUTO COLLAGE

Návod:

Přečti si knihu pana Jerome Klapky Jeroma – TŘI MUŽI VE ČLUNU O PSU NEMLUVĚ. To především. Pokud se ti bude líbit a její humor lahodit tvému srdci, teprve potom vezmi do rukou toto „svěží dílko“ a zjistíš, že s předlohou nebylo zacházeno se vší pietou. Za což se omlouvám. V případě, že zvolíš postup obrácený, věz toto: přistupuj k inscenaci tak, jak uznáš za vhodné. Podstatou ti budiž onen „anglický“ humor, ale pokud v něm nemáš zalíbení, obrať se k úplně jiné práci. V případě druhém – vše ti budiž dovoleno, neb vše je na místě. Ostatní pochopíš z dalších stránek.

Scénu tvoří tři židle, jeden manekýn, mapa jakákoliv, piáno a stůl, což je asi tak všechno.

P: Dámy a pánové, pane starosto!

Dovolte, abych vás pozval na takové malé posezení nad knihou pana Jerome Klapky Jeroma. Příhody tří mužů ve člunu a jednoho psa jsou jakousi rekonstrukcí jejich prázdninové cesty po řece Temži. Nejde zde o divadlo a o vyvolání zdání skutečnosti. Naopak, vše bude v poloze čistě informativní. Herci se nebudou snažit cokoli hrát, budou vycházet sami ze sebe a sebe sama představovat. To vše by jim mělo činit radost a poťšení ze hry a je na nich, abyste totéž cítili i vy.

Několik slov k dnešnímu představení. To co vítíte za mnou, to je jeviště. Vy, kteří chodíte častěji do divadla, vy to znáte z vlastní zkušenosti. Vy, kteří do divadla nechodíte, vy to brzy pochopíte. To je jeviště. Prostor přede mnou je hlediště. Vy, kteří do divadla chodíte častěji, vy to znáte z vlastní zkušenosti, vy, kteří do divadla nechodíte, vy to brzy pochopíte. To je hlediště. Jeviště, hlediště, hlediště, jeviště. Prostor mezi mnou, to jest jevištěm, a vámi, to jest hledištěm, se v divadelní hantýrce nazývá most. Existuje taková dobrá konvence, že divák přes tento most nesmí. Říkám to pro případ, že by někdo z vás chtěl na jevišti fyzicky zakročit.

Vlastní scéna je pak zařízení chudě, leč čistě. Tu piáno, tu několik židel, tu mapa. Na jeviště se vchází dveřmi vpravo. Všimněte si, že když říkám vpravo, ukazují levou rukou a naopak. To je proto, že z vašeho pohledu se vše jeví trochu obráceně. A pak, abychom si nepletli strany. Tím považuji potřebné za předem řečené.

L: Ve studii se opírám o klasické již dílo pana George Mikese (čti Jiřího Mikeše) „How to be an Alien“, vydané Spotiswoode Ballantyne and Co Ltd v Londýně roku 1957, dále pak použito bylo populární učebnice „Anglicky v 1000 slovech“, vydané zemědělským knihkupectvím A. Neubert a syn v Praze lp. 1920, a nakonec s výrazem vděčné úcty použiji materiálů madame Phylis Doggetové, majitelky dvou anglicky vychovaných koček, jakož i mé učitelky ba i přítelky.

Nejprve tedy obecně. V Anglii, jakož i mnoha jiných zemích Evropy, slouží řeč především k vyjádření myšlenek, které nechováme, a k zastření našich skutečných názorů. V angličtině je tato situace navíc komplikována tím, že nejen myslíme a říkáme věci rozdílné, ale i píšeme. K tomu, aby bylo možno zachytit mluvené slovo písmem, slouží pak v Anglii tzv. „spellování“, neboli hláskování, což je používání slovních symbolů pro každé jedno písmeno abecedy. Pak tedy na charakteristické úsloví „Spell your name please“ – hláskujte své jméno, prosím – odpovídám já, jsa Luděk Štefek: „el-jú-dí-i-kei es-tí-í-ef-í-kei“, což je prosté a účinné.

A nyní přikročme k výslovnosti, pro angličtinu charakteristické dvojhlásky th – tí ejč, česky th, která se vyslovuje následovně. Při pootevřených ústech přiložíme jazyk zlehka k horním zubům a dechneme řka Z asi takto:

th, th, th, th. Po překonání těchto, pro cizince často nepřekonatelných potíží, přistupme k některým často používaným frázím. Uvedu vždy český význam a poté anglický překlad. Prosím, abyste mne v duchu, či polohlasně následovali. Příklad první:

- P: Byli jsme čtyři: Jiří, Vilém Samuel Harris, já a pes Montmorency. Omluvte prosím, že místo psa budeme nadále používat této veverky, ale Montmorency nám během naší cesty zpestřil jídelníček.
- Omluvte prosím, že místo veverky budeme nadále používat tohoto kosa, ale my jsme veverku nesehnali. Děkujeme vám.
- Seděli jsme v mém pokoji, kouřili a mluvili o tom, jak jsme na tom zle. Myslím tím z lékařského hlediska, aby si to někdo špatně nevysvětloval.
- J: Vilém Samuel Harris řekl, že chvílemi na něho přicházejí takové podivné záchvaty závratí, že sotva ví co dělá.
- L: I na mne přicházejí takové podivné záchvaty závratí, že sotva vím co dělám.
- P: Já zas měl v nepořádku játra. Věděl jsem, že to jsou játra, co mám v nepořádku, protože jsem si přečetl leták o jakýchsi zákonem chráněných pilulkách, v němž byly podrobně popsány příznaky, podle nich člověk pozná, že má játra v nepořádku. Ty příznaky jsem měl všechny.
- J: Pamatuji se, že jsem jednou šel do muzea, abych si přečetl, jak se léčí jakési lehké onemocnění. Vytáhl jsem knihu a přečetl všechno, co jsem si přečíst přišel. Potom jsem ze zvědavosti obracel listy a začal tak sledovat jednu nemoc po druhé. Zapomněl jsem už, jaká to byla choroba, do níž jsem se zhloubal nejdřív, vím jen, že to byla nějaká strašná metla lidstva, a dřív než jsem přečetl seznam prvotních příznaků, bylo mi jasné, že ji určitě mám.
- L: Ano, to znám, tu nemoc jsem měl také.
- J: Chvílemi jsem seděl ztrnulý hrůzou. Potom jsem začal listovat . . .
- P: Ano, na tomto místě začal pan Göbl listovat, zastavil se u každého z dvaceti šesti písmen abecedy. Vždy našel nemoc a podle příznaků zjistil, že ji má. Tato pasáž je však velmi zdouhavá, proto jen pointa:
- J: Jenom u jedné nemoci jsem dospěl k závěru, že ji nemám. Byla to horečka omladnic.
- L: Všimněte si, že na jednom místě tu bylo mluveno o dvaceti šesti písmenech anglické abecedy. V češtině však máme písmen dvaatřicet.
- J: Bože, Bože, jak je ta čeština bohatá.
- P: A tak jsme seděli v mém pokoji, kouřili a pokračovali v hovoru o našem stavu. Nikdo z nás nemohl přesně určit co nám je, ale bylo nám z toho všelijak.

L: Následuje tichá, zádumčivá píseň, může být o čemkoliv, ale musí z ní být patrné, jak jsme na tom zle.

Zpívá se příslušná píseň.

J: Shodli jsme se na tom, že vše je z přepracování.

P: Potřebujeme odpočinek.

L: Přílišný nápor na náš mozek způsobil oslabení celého organismu. Až se zbavíme nutnosti myslet, získáme znovu duševní rovnováhu.

P: Měli bychom vyhledat nějaké tiché místo daleko od šilícího davu.

J: Není nad cestu po moři, řekl Harris.

L: Vzpomínám si, že jsem jednou jel po moři, když jsem uviděl, jak jeden člověk se naklání z okénka. Hej, nevyklánějte se tolik. Spadnete do moře. Ach, kéž bych tam spadl. To bylo všechno, co mi odpověděl.

P: Po krátké poradě jsme se rozhodli, že pojedeme na řeku.

J: Harrisovi se řeka hodila jako Č.

L: I mně se řeka hodila jako Č.

P: Co to je Č nevím, ale i mně se hodila řeka jako Č.

J: Montmorency nebyl návrhem nadšen. Montmorency nikdy nestál o řeku.

P: Pro. vás lidi je to dobré. Máte řeku rádi, ale já, já ji rád nemám.

L: Krása krajiny mi nic neříká a taky nekouřím.

P: Byli jsme však tři proti jednomu a tak byl návrh přijat.

L: Následuje píseň, vyjadřující v podtextu – vzhůru na řeku.

Zpívá se příslušná píseň.

P: Vytáhli jsme mapu Anglie a okolí a začali jsme dělat plány.

J: Vznikl však rozpor o tom, zda máme spát venku nebo po hospodách.

Hudba hraje sentimentální melodii.

P: Jsem proto, abychom spali venku. Představte si, že se díváme na řeku, jak za stálého zpěvu a vzlykotu plyne vstříc moři, až se naše hlasy ztratí v tichu a dýmky vyhasnou, a my, obyčejní všední mladí lidé, pocítíme, jak jsme podivně plni myšlenek, napolo smutných, napolo slastných, a už nestojíme

o hovor. Potom se zasmějeme, vstaneme, vyklepeme popel z vyhaslých dýmek, řekneme tiše dobrou noc, a ukolébání slastným šploucháním vody a šuměním stromů, usneme pod tichými velkými hvězdami a sníme o tom, že země je zase mladá. Harrisí ...

J: Jiří ...

L: Viléme!

J: To je blbost, co když bude pršet?

P: Harrise ničím neuchvátíte. Harris nikdy nepláče, nevěda proč. Naplní-li se jeho oči slzami, můžete si být jisti, že buď jedl syrovou cibuli, nebo že si nalil na kotletu příliš mnoho worcesterské omáčky, neboli, jak říkáme my Angličané – wustru.

J: Když jsme nakousli otázku naší stravy, tak bych chtěl říci, že to bylo jídlo, co zatěžkávalo náš mozek.

L: K snídani vezmeme s sebou sýr. Jednou jsem v Liverpoolu koupil sýr. Na nádraží se lidé přede mnou uctivě rozestupovali. Vlak byl přeplněn a já musel nastoupit do oddělení, kde už bylo sedm cestujících. Sýr jsem položil nahoru do sítě, poznamenaje, že je velmi dusno. Přímě k zadušení, pravil muž vedle. Dva cestující začali čichat a při třetím čichnutí je to udeřilo přímo do prsou. Beze slova vstali a odešli. Potom vstala tlustá dáma, řekla, že je hanba vyštvat takovým způsobem slušnou vdanou ženu a taky odešla. Zbýlí čtyři cestující chvíli seděli, až jeden zasmušilý muž v rohu pravil, že mu to připomíná mrtvé nemluvně. Na to se ostatní snažili dostat všichni najednou ze dveří, přičemž se navzájem zranili. Poslední cestující omdlel. Zbyl jsem v oddělení se sýrem sám.

J+P: Sýr s sebou rozhodně nevezmeme.

L: Potom jsme se rozhodli, že půjdeme do města a koupíme vše, co budeme na cestě potřebovat.

J: Navštívili jsme mnoho obchodů. Počkali jsme všude, až nám nákup zabalí, a uředník musel s námi. Výsledek byl, že když jsme nákup skončili, měli jsme kolem sebe krásnou sbírku košíků, uředníků a hošíků.

P: Náš závěrečný pochod byl velkolepý. Pořad průvodu byl tento:

Pes s dlouhou srstí
Jiří, kouřící lulku
Dvě pochybně vyhlížející psiska
Zelinářův uředník s košem
Šest kluků a čtyři toulaví psi

a nakonec Montmorency s holí v hubě.

L: V jedenáct hodin jsme odjeli na Waterloooské nádraží.

- J: Zeptali jsme se, kde stojí vlak, který odjíždí v jedenáct hodin pět minut. Nikdo nevěděl, z kterého nástupiště odjíždí.
- L: Nosič, který nám nesl zavazadla, tvrdil, že vlak pojede z nástupiště číslo jedna.
- J: Naproti tomu jiný nosič tvrdil, že vlak pojede z nástupiště číslo dvě.
- P: Přednosta stanice byl přesvědčen, že vlak pojede z nástupiště číslo tři.
- L: Šli jsme proto na třetí nástupiště, vyhledali strojvůdce a poprosili ho, aby nás odvezl do Kingstonu.
- J: Dali jsme mu půlkorunu a on nás tam odvezl.
- P: Později jsme se dozvěděli, že vlak, kterým jsme jeli, byl ve skutečnosti osobní vlak do Exeteru a že ho na Waterlooském nádraží hledali několik hodin.
- L: Náš člun nás již čekal. Odebrali jsme se k němu a uložili zavazadla.
- J: Všechno v pořádku, pánové, zeptal se nás majitel člunu.
- V: Všechno v pořádku, odpověděli jsme.
- P: A Harris a Jiří u vesel, já u kormidla a Montmorency nešťastný a nedůvěřivý na přídí jsme vyrazili na vodu, která se měla na nějaký čas stát naším domovem.

Píseň — Kluci, hledám kapitána.

PAUZA

- P: Dámy a pánové. V první polovině našeho představení jste byli svědky příprav na naši prázdninovou cestu. Druhá polovina nás již zastihuje na řece a je tedy nutno, abychom změnili prostředí. Jevišť — hledišť — most. Pod tímto mostem teče voda. Jak jste mohli sledovat, první půli jsme měli pečlivě secvičenu, kdežto druhou si dovolíme zahrát, jak říkáme my herci, jen tak z listu.
- L: Těleso, v našem případě člun, podléhá Archimedovu zákonu, proudění v kapalinách a některým vnějším silám na něj působícím. Tyto síly mohou být překonávány buď tažením, nebo veslováním.
- J: Ze všeho, co nějak souvisí s vlečením lodi, není nic tak vzrušujícího, jako dát se táhnout děvčaty. Chvilí táhnou pěkně rovnoměrně a pak se najednou zastaví. Křičíte na ně, aby nezastavovaly.
Co chcete, stalo se něco?
Ne, odpovíte. Všechno je v pořádku, jenom se nezastavujte.
Proč se nemáme zastavovat?

Musíte udržet loď v pohybu, abychom mohli kormidlovat.

Co udržovat?

Loď v pohybu.

Ach, tak. Děláme to dobře?

L: Z tohoto důvodu, jak jste si mohli povšimnout, nejede s námi žádná dívka. Že, hoši!

J: Yes, capitano.

L: Dovolím si v této souvislosti poukázat na rozdíl v pojetí lásky a její vyznání na kontinentu a ve staré dobré Anglii. Tedy kontinentální jinoch uchopí předmět své vášně a praví jí, že je nejsladší, nejmilejší a nejžádoucnější osoba, že v ní našel něco, co má jen nejvýše několik set lidí na světě a že bude prakticky neschopen žít minutu déle bez ní. Často, aby dal váhu svým slovům, učiní tak, že se zastřelí. Dlužno podotknout, že vlna anglické kultury v posledních letech přináší i u nás na kontinentu jistě změny a tak nebude pro vás docela cizí projev anglického jinocha, který v téže již popsané situaci prohlásí I Don't object to you, you know – tedy asi: Víš, nemám nic proti tobě. Pokud je napůl šílený vášní, může dodat: I rather fancy you in fact – Představuji si tě, fakt. Pokud se chce vyjádřit ve smyslu, že by se s ní rád oženil, jest mu říci: I say would you? Tedy: Povídám, chtěla bys? A pokud chce učiniti dívce nemravný návrh, lze použít: I say what about? Což je volně přeloženo asi: Povídám, co takhle? V souvislosti s tímto ožehavým a nesporně diskutovaným problémem, tedy láskou, je třeba pro cizince nesporně vědět následovné: je omylem se domnívati, že lidé v Anglii mají sex. Sex je záležitostí lidí na kontinentě. V Anglii mají místo toho ohřívací láhve s teplou vodou.

Zpívá se píseň Škoda lásky.

J: Přistáli jsme, uklidili palubu a vytáhli večeři.

Jí se.

L: Konvici s čajem jsme postavili do špičky člunu a předstírali, že si jí vůbec nevšímáme. To je jediný způsob, jak přinutit konvici, aby vařila. Když konvice vidí, že na vodu čekáte, ani nepípne. Musíte jít pryč, dát se do jídla, jakobyste vůbec nehodlali čaj pít. Ani ohlédnout se nesmíte. Máte-li naspěch, osvědčuje se také mluvit hlasitě o tom, že čaj vůbec nepotřebujete a že ho pít nebudete. Přiblížíte se ke konvici tak, aby vás slyšela, a vykřiknete. Já nechci čaj. Ty ano, Jiří? Jiří křikne zase na vás. Nikoliv, já čaj nerad, dáme si místo něj limonádu, čaj je těžko stravitelný. Načež konvice překypí.

P: Dámy a pánové, při studiu materiálů jsme přišli na velmi zajímavý recept vaření čaje. Neradi bychom vás tím zdržovali, ono to také nepatří do naší hry.

- J: V Tibetu se vaří čaj převážně z lisované čajové cihly. K připravenému nápoji se přidává máslo, trochu pepře a soli. Aby se na povrchu nevytvořila mastná skvrna, smíchá se vše ve vysoké dřevěné nádobě v kalnou emulsi. I když takto připravený čaj má podobu řídké polévky, přidávají k němu Tibeťané ječnou mouku. Na povrchu nápoje se vytvoří pěna, která se před napitím odfoukne. Tibeťané pijí tohoto čaje 60 až 70 šálků denně.
- L: Když jsme povečeřeli, Harris, aby nás před spaním utěšil, vyprávěl nám o jednom svém známém, který spal za deštivé noci pod stanem. Ráno se probudil jako doživotní mrzák. Až prý se vrátíme do Londýna, oba nás s ním seznámí. Srdce nám bude při pohledu na tohoto člověka krvácet. To přirozeně vedlo k příjemnému hovoru o ischiasu, horečce, zimnici, plicních neduzích, náboženství, politice a ženách.
- P: Po této černé hodině jsme zhasli, popřáli si dobrou noc a uložili se k spánku. Jenom z dálky bylo slyšet vyzvánění Velkého Benu.
- J: Po klidné noci jsme se opět vydali na řeku.
- L: Druhý den naší plavby proběhl velmi klidně. Pouze malá příhoda, která se stala Harrisovi, byla zpestřením naší jízdy.
- J: Když jsme v Hamptonu zastavili, vydal jsem se na obhlídku města. Sedl jsem si na nízkou kamennou zeď, která chránila malý kostelík, a s tichou radostí jsem se opájel pohledem na krásu krajiny.
- P: Dámy a pánové, nejsme sice žádní herci, ale tuto scénku se vám pokusíme zahrát.
- J: Byl to rozkošný pohled. Idylický, poetický, povznášející. Byl jsem ponořen do těchto něžných myšlenek, když jsem spatřil plešatého, pajdajícího muže, jak jde ke mně. Mlčky jsem mu pokynul, aby se vzdálil, ale on se stále blížil a každou chvíli zaječel.
- P: Už jdu, pane, už jdu. Trochu kulhám. Už nejsem tak čiperný.
- L: Jděte pryč, vy bídný starče!
- P: Nemohl jsem přijít dřív, pane. Má žena vás viděla teprve před chvílí oknem.
- L: Jděte pryč, nebo přeskočím zeď a zabiji vás!
- J: Zdálo se, že je překvapen.
- P: Vy nechcete vidět náhrobky?
- L: Ne, nechci.
- J: Nemohl to pochopit.
- P: Vy nejste zdejší? Vy tady nežijete?
- L: Ne, nežiji. Kdybych tu žil já, nežil byste vy!

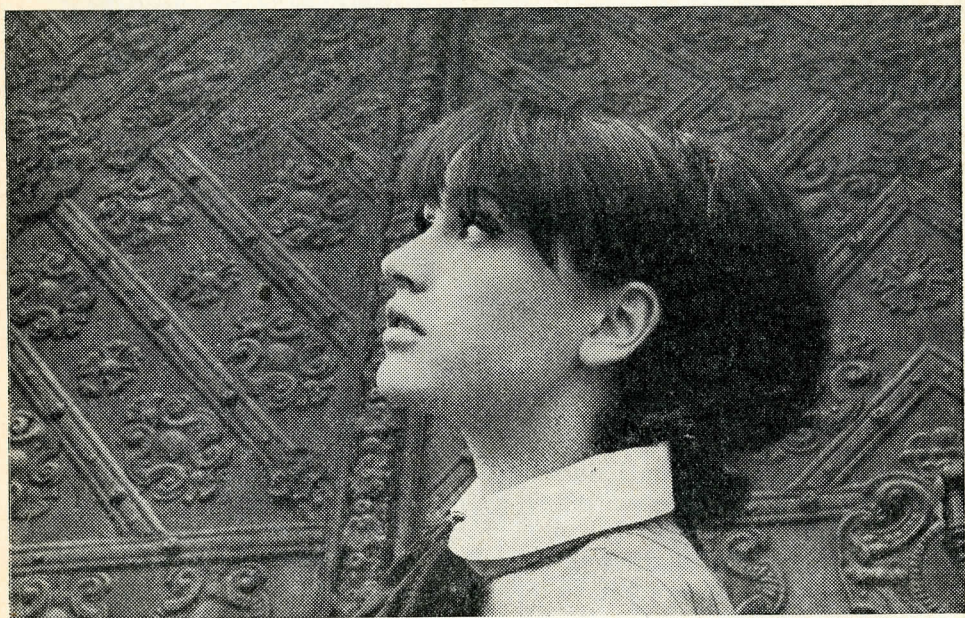
- P: Tak teda, chcete vidět náhrobky – hroby, kde jsou pochovaní lidi – rozumíte? Rakve!
- L: Nestojím o hroby cizích lidí. Až vás pochovají, přijdu se podívat na váš hrob. To je všechno, co mohu pro vás udělat.
- J: Rozplakal se. Řekl, že na jednom náhrobku jsou vytesána slova, která se ještě nikomu nepodařilo rozluštit. Setrval jsem ve své zatvzelenosti.
- P: Nechcete se podívat alespoň na pamětné okno?
- J: Ani to jsem nechtěl vidět. Vypálil tedy svoji poslední ránu.
- P: Mám dole v kryptě dvě lebky, pane. Pojd'te se na ně podívat. Jste mladý muž na dovolené, jistě si chcete něco užít. Pojd'te se podívat na ty lebky.
- J: Otočil jsem se a jak běžím, slyším za sebou volání.
- P: Ach, pojd'te se podívat na ty lebky! Ach pojd'te . . .
- L: Večer jsme si udělali malý ohýnek.
- J: Jiří vytáhl banjo a chtěl zahrát, ale Harris měl proti tomu námitky, řka, že ho bolí hlava. Jiří projevil názor, že by mu hudba udělala dobře a třikrát zabrnkal, aby Harrisovi ukázal, jaké to je. Harris prohlásil, že bolest hlavy je mu milejší. Jiří přesto začal hrát.
- L: Po této malé předešle jsme se uložili ke spánku. Ráno jsme vstali a . . .
- P: . . . tak to šlo pořád dokola, po celých čtrnáct dní.
- L: Tu jsme zažili nějakou příhodu, onde jsme nezažili nic.
- P: A tak se stalo, že jsme zase jednoho dne seděli v mém pokoji, kouřili a pili sherry.

Hudba

- L: Byl to příjemný výlet a vzdávám za něj staré matce Temži srdečné díky. Ale myslím, že je dobře, že jsme upláchlí. Připíjím třem mužům, kteří se živi a zdraví dostali ze člunu.
- J: A Montmorency, který stál u okna, krátkým zaštekáním vyjádřil bezvýhradný souhlas s tímto přípitkem. A to byl poslední štek!

PETRA ČERNOCKÁ

Mít hezkou tvář a být sestrou populárního zpěváka a disc-jockeye, to se to pak zpívá. Ujišťuji vás, že opak je pravdou. Právě lidé s optimálními „sekundárními“ předpoklady pro pěveckou dráhu musí o to více přesvědčovat publikum o svých vlohách, vždyť vzpomeňme jen na Nancy Sinatrovou, které stín slavného otce přinášel pouze komplikace. Ale tak jako se Nancy podařilo zlomit nedůvěru okolí, našla své postavení v naší pop music i členka divadla Semafor a skupiny Fortuna Petra Černocká.

S tím postavením to však není tak docela pravda. Málokdo totiž ví, že nejhezčí písně pro svůj repertoár si Petra píše sama (ostatně Ovečka, její nejznámější snímek, je také její skladba), písně však leží v šuplíku, protože divadlo a nahrávací instituce realizují svou dramaturgii, již se zpěvačka musí podřídit. Zřejmě právě proto nenacházíme její jméno v žebříčcích bestsellerů. Očekává se v tomto směru nějaká náprava? Ano, nová společnost Ariston plánuje s Petrou zvláštní desku, jejíž prvá strana by obsahovala čtyři vlastní skladby, zatímco na druhé straně by zazněly upravené Mozartovy melodie opatřené Petřinými texty. Zpěvák tanečních písní a Mozart, to nejde dost dobře dohromady, proto musím zároveň prozradit další formu pěvecké pro-

fese Petry Černocké – studium na konzervatoři, které má zpěvačka ukončit v příštím roce. Od studia není daleko k operním rolím – zatím to jsou tzv. kalhotkové role, takže Petru můžeme identifikovat třeba v kuchtíkovi z Rusalky.

Jak to všechno začalo – Petra milovala vážnou hudbu, rodiče ji měli k hudebnímu studiu a bratr Pavel oblažoval beatové publikum ve skupině Donald. Ve čtrnácti letech začala Petra navštěvovat konzervatoř a na jednom z koncertů skupiny Donald si zazpívala Locomotion, slavnou skladbu z repertoáru zpěvačky Little Evy. O dva roky později ji spolužák Petr Hannig přivedl do skupiny Pastýři – v této skupině, vysloveně orientované na „něžný beat“, začínali také Lilka Ročáková a Karel Bláha. Přišly první koncerty, úspěšný snímek a deska Ovečka, několik dalších nahrávek (tu poslední, Poslouchej, natočila Petra už před dvěma roky pro Panton a deska stále nevychází!) a zájezd do SSSR (a tam velké úspěchy hlavně při skladbách s tvrdším beatem).

S Pastýři spolupracovala Petra až do jejich rozpadu v létě 1968 a zanedlouho přijala další nabídku, tentokrát od vokální skupiny Fortuna. Tato skupina má již na gramofonovém trhu jednu dlouhohrající a tři malé desky (Petra zpívá na posledních dvou: Dej si hlavu do mejch dlaní a Láska zakletá) a vedle Petry v ní zpívají Jitka Kočaříková, Ivo Sluka a leader Ivo Plicka, který se v současné době marně snaží Petru odlákat na delší angažmá do NSR.

V listopadu pak přišla další nabídka – Jiří Grossmann uvedl Petru v Besídce v rašeliníšti, dnes už slavném představení divadla Semafor, a poté se Petra stala jednou ze Semafor Girls v premiéře Jonáš a dr. Matrace. Pořád se něco děje, pořád má co dělat, ale v jejích slovech „už ani nepíšu, protože to nemá cenu“ zaznívá hořkost nad tím, že nemůže plně prokázat, co dovede.

Petra oslaví letos na podzim dvacáté narozeniny – narodila se 24. 11. 1949 v Praze a své okolí udivovala tím, že vůbec nebrečela. Podobně jako Hanka Zagorová sbírala svůj hlasový fond v různých sportovních kratochvích, lezla po stromech, střílela z luku a na táboře si svého času vystřílela první místo („od té doby se do toho pravého nemůžu trefit“). Je 164 cm vysoká, váží 58 kg, hlasový rozsah sahá od malého po dvoučárkované g. Má ráda svého psa a květiny, s bratrem „si nevadí“, šije si všechny své šaty. Je velkou ctitelkou slavné americké skupiny Peter, Paul and Mary, má ráda i Beatles, z našich zpěváků hlavně Josefa Plívu, Hanu i Petra Ulrychovy a kapelu Apollobeat a tedy i aranže Jana Spáleného.

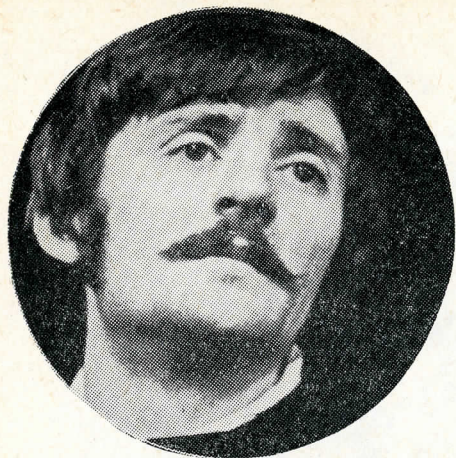
A i když hovoří rezignovaně o svých písních, jsem přesvědčen, že je píše dál – a že nás jimi jednou bude moci překvapit. Nesmí ovšem zahazovat šance, jako se jí někdy stává – když třeba dostala nabídku natočit na desku českou verzi slavného hitu Mary Hopkinové Those Were The Days, odmítla, „protože to bude nechutný šlágr“. Šlágr to tedy byl, ovšem pro jiné zpěvačky a Petra už dnes ví, že by jí tato píseň pomohla. Snad to tedy příště vyjde lépe.

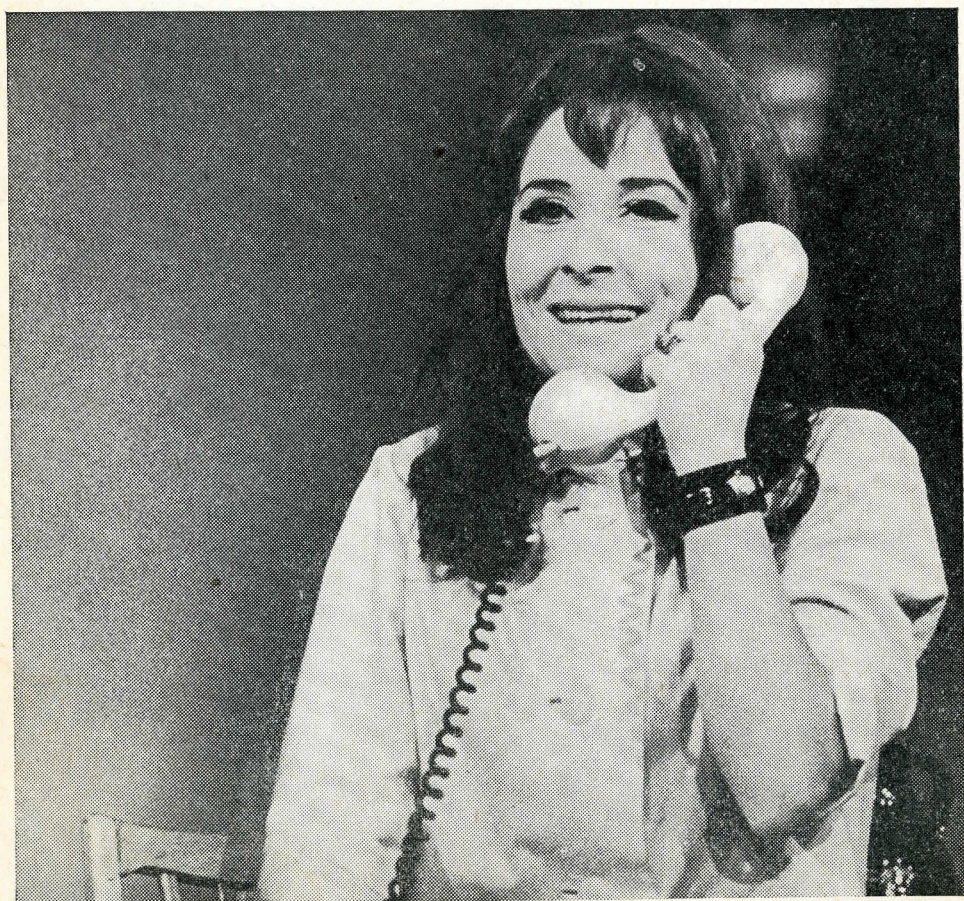
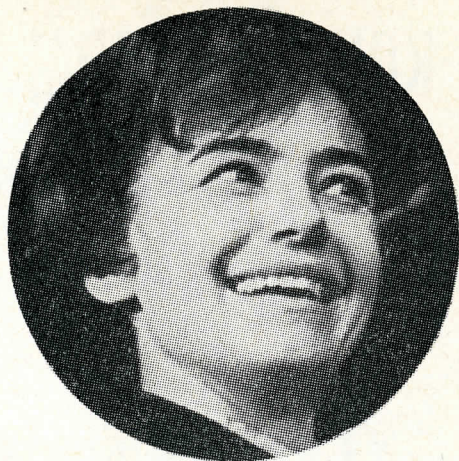

Foto Milan Wágner

DIVADLO
NA KORZE
BRATISLAVA

KDYBY NEPADAL DÉŠT

ZPIVÁ KAREL GOTT

HUDBA: MICHEL FUGAIN. PŮVODNÍ TEXT: PIERRE DELANOE

ČESKÝ TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

© 1967 BY STÉ DES NOUVELLES EDITION EDDIE BARCLAY, PARIS

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Moderato

Hm hm hm hm hm hm hm hm hm hm hm hm hm hm hm

hm. Kdyby nepadal déšť, drobnej déšť. 1. Já řeknu vám, kdyby ne-pa-dal
2. Já měl jsem rád a teď mi-lu-ju

déšť, kdyby nepadal déšť, já byl bych vám plakal po-ta-jí též, plakal
déšť, a teď miluju déšť, kéž tak bych splách to, co nemo-hu nést, dá-le

těž. Mou duši bo-la-vou, mou hlavu bezhla-vou, lás-ku
nést.

mou, u-na-ve-nou, u-na-ve-nou, nejvíc lás-ku mou u-na-ve-nou,
u-na-ve-nou. Já řeknu vám, kdyby ne-pa-dal

déšť, kdyby ne-padal déšť, já byl bych vám plakal po-ta-jí

těž, plakal těž. déšť, drobnej déšť.

CODA

SVĚT

ZPÍVÁ VÁCLAV NECKÁŘ

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT: BARRY, ROBIN A MAURICE GIBB

ČESKÝ TEXT: EDUARD KREČMAR

© 1967 BY ABIGAIL MUSIC (LONDON) Ltd.

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Moderato

Ptám se vás, na co má svět mráz, bez něj dá se žít mnohem
znát, kdo z vás strachy rád se třás, mráz na zádech měl a chtěl
snáz. Co bu-de zítra, když všechnu lež smy-je
Kde je mé místo, proč nám svět ne-za-ru-
čas, co zítra, kdy ne-bu-de po-tře-bí hráz, co lidem pūlí
či víc jistot, víc klidu do o-vzdu-ší, tu lás-ku, ten
svět? mír? Chci zas?
ptám se vás, na co má svět mráz, bez něj
dá se žít mnohem snáz.

MARLÉNA

ZPÍVÁ KAREL GOTT

HUDBA: LADISLAV ŠTAIDL

TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

© SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Foto Pavel Vácha

Medium tempo

D F#7 G D

Mar-lé-na byla od-souze-na, neboť prý, že klesla níže, než dívčí

Emi A7 D F#7

duši - slu-ší. - Mar- léna byla svrže-na, ja- ko

D D+ Hmi D+ Emi A7 D

Máří Magda-lé-na, že by-la smělá, že byla smělá - Mar- lé-na.

A7 D Hmi D+ D

- Provedla mi nedávno šprým, zmize-la, nezná-mo ským a já si

E7 A7 D

tajně dál - jen o ní tu sním. - Mar- lé- na byla jenom

F#7 G D 1. Emi A7

žena, v tom je její pravá cena a byla celá - skvě- lá.

jenom, vše je dávno odpuš- těno. Na zem si

Emi A7 D F#7 G D A7 D

Mar- klekám, prosím a čekám Mar- lé - no, Marlé - no. Marléno má.

HROŠÍ KŮŽE

ZPÍVÁ MILAN DROBNÝ

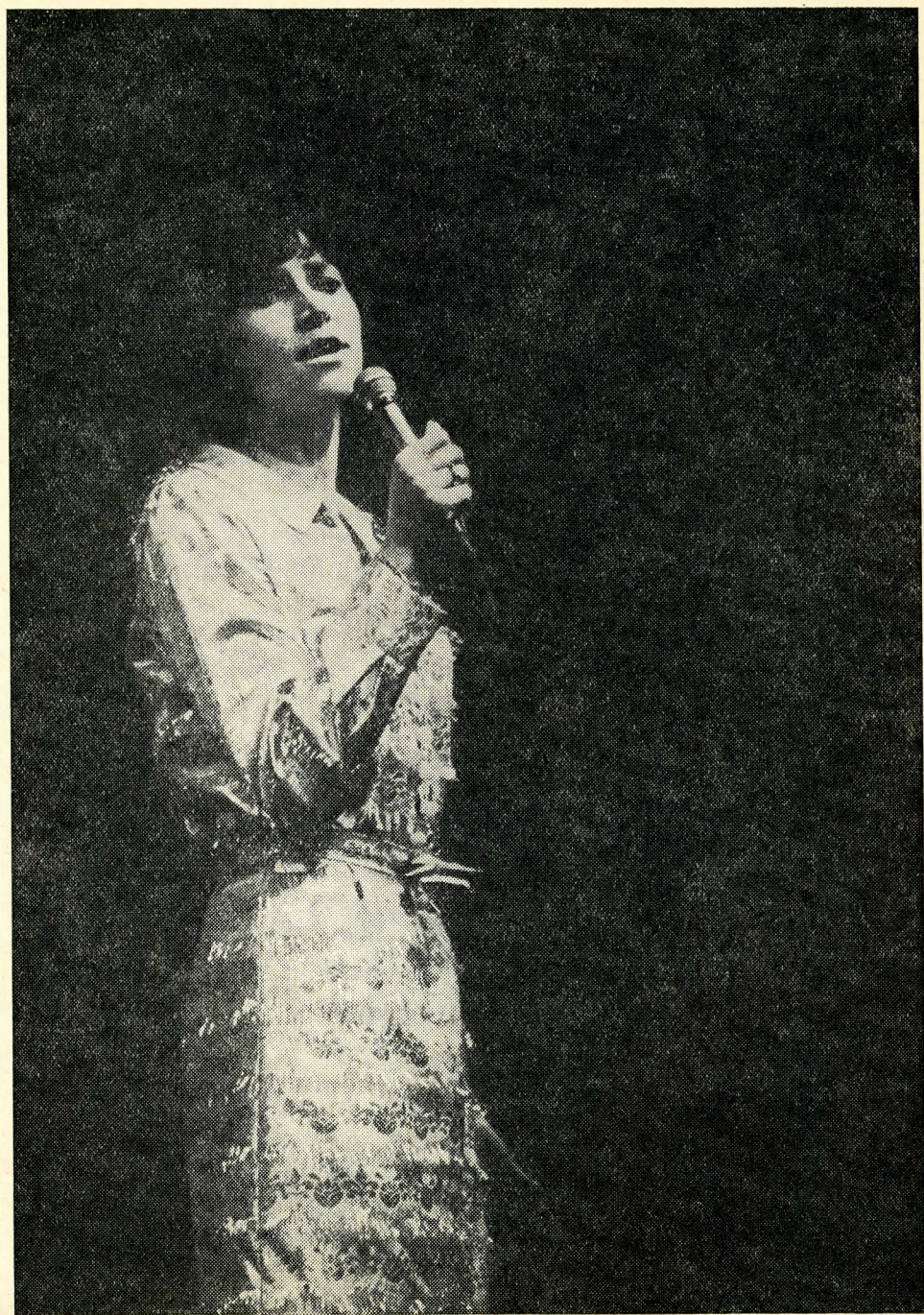
HUDBA: PAVEL KREJČA

TEXT: VLADIMÍR POŠTULKA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

1.2. Rů-žo- vá je hro- ší ků- že tvá, - ač se bledou, ble-
dou, bledou, bledou zdá, bledou zdá. - Kdo ti jed- nou
Kdo si mys- lí,
hol- ka ruku dá - ten kdo jednou u - vě- ří ti,
že, tě dobře zná - ten kdo do tvý pas- ti spad- ne,
ten se do pro- pas-ti zří-tí tak jak vlo-ni, tak jak vloni
ten potom den za dnem chřadne tak jak vlo-ni, tak jak vloni
já. - Dreska už to vím já dobře, dneska už to
já. - Dreska už tě znám já dobře, dneska už tě
vím moc dobře, dneska už to vím a vno-ci sám jako ptá - če,
znám moc dobře, dneska už tě znám a pro-to sám do tý ků - že
má milá plá - če, já však jsem spá - čem. ne- ob-lom - ným.
chou-lím se ú - že, hřmít tře-ba mů - že, ne- od-vo - lám.

HEY JUDE (HEY JUDE)

ZPÍVÁ MARTA KUBIŠOVÁ

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT: JOHN LENNON A PAUL MCCARTNEY

ČESKÝ TEXT: ZDENĚK RYTÍŘ

© 1968 BY NORTHERN SONGS LIMITED, LONDON, PRO ČSSR EDITIO
SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Hej Jude, co dá ti pláč, o-či pá-lí - a sl-zy ze - bou, víc
nemá jen malý poslední dar, znáš písní pár, ty půjdou ste- bou. Hej 1. Jude, že má tě
2. Jude, tvoupíseň
3. Jude, ty víš a

rád, to se v písničkách tam snadno zpí - vá. Na rubu všech písní, kde končí
znám, když jí zpívám, - tvé o-či zá - ří. A potichu a skromně broukáš si
znáš, o-či pá-lí, snad mám v nich slí - du. Jen proto v tvých ústech překrásně

rým, tam leží stín, který nám zbý - vá. Svět je krásnej svět je
dál. Až celý sál jen tobě pat - ří. Tak jen pojď sem, já půjdu
zní. Ty zpíváš v ní celou světa

zlej, hej Jude, věř v něj. Do vín - ku nám dal - víc ran a bou - lí, dí, dí,
tam, hej Jude, já mám - tvůj lís - tek až tam, kde má - lo vi - dí, dí,

a do těch ran ti sype sůl - a lá - me hůl. - Tak vlád - ne nám svět,
jen poslouchám a skrývám stud. Hej Jude, Bůh sud. Proč zpí - váš jí líp,

- tak s ná - mi kou - lí. - Ne, ne, ne, ne ne ne ne ne. Hej
- já ne - zá - vi - dí. Ne ne ne ne ne ne ne ne. Hej

bídu, bí-du, bídu, bí-du bídu, bídu-ů da da da da da da da da

da dada dá, hej Jude, Da da da dadada dá dađada dá

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

PASTÝŘKA

ZPÍVÁ MILENA POLÁŠKOVÁ

HUDBA: JAROMÍR KRATOCHVÍL / TEXT: JAN FIALA

Moderato beat

Do po-há-dek vplouvá vor spastýrkou až z bí-lých hor, o kte-ré princ
své sny sní, po horách v nich brouzdá sní. De-va-te-ro horských bý-íí
híí-dá je-jí chýš, starý herbář kouzlo sdí-íí, jak se dostat blíž.
Tajno-srub-ných ka-pradin kdo zla-té květy zří, pro-mě-ní : se
na rok v stín, od zá-ří do zá-ří. Květ pomů-že mu dobyt po-klady a
tajně lásku krást, plést se i mezi ptačí do-hady, kdo spastýrkou chce
Na stráni už modré hoř-ce zvoní kleká-ní,
princův stín tam pláče hoř-ce dív-ce do dia-ní. Ta jen ří-ká,
kouzlo no-ci ně-kdy o-ši-dí, počkej až se pro-mě-níš a
pak se u-vi-dí. Do po-há-dek vplouvá vor spas-týř-kou až
z bí-lých hor, o kte-ré princ své sny sní, po horách v nich brouzdá sní.

MŮJ TÁTA JACK

ZPÍVÁ HELENA BLEHÁROVÁ

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT: J. SIMON / ČESKÝ TEXT: PAVEL VRBA

© 1968 BY FELDMAN & Co, Ltd., LONDON – EDWIN M. MORRIS & Co Ltd., LONDON

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Medium tempo

mf D Emi7 D Emi7 A7 D

Můj tá-ta Jack, ten mně sám vchoval, svoje knížky pro mně psal. Já

A F# Hmi E7 A G

bloudi-la sním lo-dí a pes nám no-hy hrál. - To můj 1. tá- ta

D Emi7 D G F#mi H

Jack, u-mí dát správněj lék, doved pít a rvát se, ta-ky ze-mi zla-to

1. *2.* *3.* *4.* *5.* *6.* *7.* *8.* *9.* *10.* *11.* *12.* *13.* *14.* *15.* *16.* *17.* *18.* *19.* *20.* *21.* *22.* *23.* *24.* *25.* *26.* *27.* *28.* *29.* *30.* *31.* *32.* *33.* *34.* *35.* *36.* *37.* *38.* *39.* *40.* *41.* *42.* *43.* *44.* *45.* *46.* *47.* *48.* *49.* *50.* *51.* *52.* *53.* *54.* *55.* *56.* *57.* *58.* *59.* *60.* *61.* *62.* *63.* *64.* *65.* *66.* *67.* *68.* *69.* *70.* *71.* *72.* *73.* *74.* *75.* *76.* *77.* *78.* *79.* *80.* *81.* *82.* *83.* *84.* *85.* *86.* *87.* *88.* *89.* *90.* *91.* *92.* *93.* *94.* *95.* *96.* *97.* *98.* *99.* *100.* *101.* *102.* *103.* *104.* *105.* *106.* *107.* *108.* *109.* *110.* *111.* *112.* *113.* *114.* *115.* *116.* *117.* *118.* *119.* *120.* *121.* *122.* *123.* *124.* *125.* *126.* *127.* *128.* *129.* *130.* *131.* *132.* *133.* *134.* *135.* *136.* *137.* *138.* *139.* *140.* *141.* *142.* *143.* *144.* *145.* *146.* *147.* *148.* *149.* *150.* *151.* *152.* *153.* *154.* *155.* *156.* *157.* *158.* *159.* *160.* *161.* *162.* *163.* *164.* *165.* *166.* *167.* *168.* *169.* *170.* *171.* *172.* *173.* *174.* *175.* *176.* *177.* *178.* *179.* *180.* *181.* *182.* *183.* *184.* *185.* *186.* *187.* *188.* *189.* *190.* *191.* *192.* *193.* *194.* *195.* *196.* *197.* *198.* *199.* *200.* *201.* *202.* *203.* *204.* *205.* *206.* *207.* *208.* *209.* *210.* *211.* *212.* *213.* *214.* *215.* *216.* *217.* *218.* *219.* *220.* *221.* *222.* *223.* *224.* *225.* *226.* *227.* *228.* *229.* *230.* *231.* *232.* *233.* *234.* *235.* *236.* *237.* *238.* *239.* *240.* *241.* *242.* *243.* *244.* *245.* *246.* *247.* *248.* *249.* *250.* *251.* *252.* *253.* *254.* *255.* *256.* *257.* *258.* *259.* *260.* *261.* *262.* *263.* *264.* *265.* *266.* *267.* *268.* *269.* *270.* *271.* *272.* *273.* *274.* *275.* *276.* *277.* *278.* *279.* *280.* *281.* *282.* *283.* *284.* *285.* *286.* *287.* *288.* *289.* *290.* *291.* *292.* *293.* *294.* *295.* *296.* *297.* *298.* *299.* *300.* *301.* *302.* *303.* *304.* *305.* *306.* *307.* *308.* *309.* *310.* *311.* *312.* *313.* *314.* *315.* *316.* *317.* *318.* *319.* *320.* *321.* *322.* *323.* *324.* *325.* *326.* *327.* *328.* *329.* *330.* *331.* *332.* *333.* *334.* *335.* *336.* *337.* *338.* *339.* *340.* *341.* *342.* *343.* *344.* *345.* *346.* *347.* *348.* *349.* *350.* *351.* *352.* *353.* *354.* *355.* *356.* *357.* *358.* *359.* *360.* *361.* *362.* *363.* *364.* *365.* *366.* *367.* *368.* *369.* *370.* *371.* *372.* *373.* *374.* *375.* *376.* *377.* *378.* *379.* *380.* *381.* *382.* *383.* *384.* *385.* *386.* *387.* *388.* *389.* *390.* *391.* *392.* *393.* *394.* *395.* *396.* *397.* *398.* *399.* *400.* *401.* *402.* *403.* *404.* *405.* *406.* *407.* *408.* *409.* *410.* *411.* *412.* *413.* *414.* *415.* *416.* *417.* *418.* *419.* *420.* *421.* *422.* *423.* *424.* *425.* *426.* *427.* *428.* *429.* *430.* *431.* *432.* *433.* *434.* *435.* *436.* *437.* *438.* *439.* *440.* *441.* *442.* *443.* *444.* *445.* *446.* *447.* *448.* *449.* *450.* *451.* *452.* *453.* *454.* *455.* *456.* *457.* *458.* *459.* *460.* *461.* *462.* *463.* *464.* *465.* *466.* *467.* *468.* *469.* *470.* *471.* *472.* *473.* *474.* *475.* *476.* *477.* *478.* *479.* *480.* *481.* *482.* *483.* *484.* *485.* *486.* *487.* *488.* *489.* *490.* *491.* *492.* *493.* *494.* *495.* *496.* *497.* *498.* *499.* *500.* *501.* *502.* *503.* *504.* *505.* *506.* *507.* *508.* *509.* *510.* *511.* *512.* *513.* *514.* *515.* *516.* *517.* *518.* *519.* *520.* *521.* *522.* *523.* *524.* *525.* *526.* *527.* *528.* *529.* *530.* *531.* *532.* *533.* *534.* *535.* *536.* *537.* *538.* *539.* *540.* *541.* *542.* *543.* *544.* *545.* *546.* *547.* *548.* *549.* *550.* *551.* *552.* *553.* *554.* *555.* *556.* *557.* *558.* *559.* *560.* *561.* *562.* *563.* *564.* *565.* *566.* *567.* *568.* *569.* *570.* *571.* *572.* *573.* *574.* *575.* *576.* *577.* *578.* *579.* *580.* *581.* *582.* *583.* *584.* *585.* *586.* *587.* *588.* *589.* *590.* *591.* *592.* *593.* *594.* *595.* *596.* *597.* *598.* *599.* *600.* *601.* *602.* *603.* *604.* *605.* *606.* *607.* *608.* *609.* *610.* *611.* *612.* *613.* *614.* *615.* *616.* *617.* *618.* *619.* *620.* *621.* *622.* *623.* *624.* *625.* *626.* *627.* *628.* *629.* *630.* *631.* *632.* *633.* *634.* *635.* *636.* *637.* *638.* *639.* *640.* *641.* *642.* *643.* *644.* *645.* *646.* *647.* *648.* *649.* *650.* *651.* *652.* *653.* *654.* *655.* *656.* *657.* *658.* *659.* *660.* *661.* *662.* *663.* *664.* *665.* *666.* *667.* *668.* *669.* *670.* *671.* *672.* *673.* *674.* *675.* *676.* *677.* *678.* *679.* *680.* *681.* *682.* *683.* *684.* *685.* *686.* *687.* *688.* *689.* *690.* *691.* *692.* *693.* *694.* *695.* *696.* *697.* *698.* *699.* *700.* *701.* *702.* *703.* *704.* *705.* *706.* *707.* *708.* *709.* *710.* *711.* *712.* *713.* *714.* *715.* *716.* *717.* *718.* *719.* *720.* *721.* *722.* *723.* *724.* *725.* *726.* *727.* *728.* *729.* *730.* *731.* *732.* *733.* *734.* *735.* *736.* *737.* *738.* *739.* *740.* *741.* *742.* *743.* *744.* *745.* *746.* *747.* *748.* *749.* *750.* *751.* *752.* *753.* *754.* *755.* *756.* *757.* *758.* *759.* *760.* *761.* *762.* *763.* *764.* *765.* *766.* *767.* *768.* *769.* *770.* *771.* *772.* *773.* *774.* *775.* *776.* *777.* *778.* *779.* *780.* *781.* *782.* *783.* *784.* *785.* *786.* *787.* *788.* *789.* *790.* *791.* *792.* *793.* *794.* *795.* *796.* *797.* *798.* *799.* *800.* *801.* *802.* *803.* *804.* *805.* *806.* *807.* *808.* *809.* *810.* *811.* *812.* *813.* *814.* *815.* *816.* *817.* *818.* *819.* *820.* *821.* *822.* *823.* *824.* *825.* *826.* *827.* *828.* *829.* *830.* *831.* *832.* *833.* *834.* *835.* *836.* *837.* *838.* *839.* *840.* *841.* *842.* *843.* *844.* *845.* *846.* *847.* *848.* *849.* *850.* *851.* *852.* *853.* *854.* *855.* *856.* *857.* *858.* *859.* *860.* *861.* *862.* *863.* *864.* *865.* *866.* *867.* *868.* *869.* *870.* *871.* *872.* *873.* *874.* *875.* *876.* *877.* *878.* *879.* *880.* *881.* *882.* *883.* *884.* *885.* *886.* *887.* *888.* *889.* *890.* *891.* *892.* *893.* *894.* *895.* *896.* *897.* *898.* *899.* *900.* *901.* *902.* *903.* *904.* *905.* *906.* *907.* *908.* *909.* *910.* *911.* *912.* *913.* *914.* *915.* *916.* *917.* *918.* *919.* *920.* *921.* *922.* *923.* *924.* *925.* *926.* *927.* *928.* *929.* *930.* *931.* *932.* *933.* *934.* *935.* *936.* *937.* *938.* *939.* *940.* *941.* *942.* *943.* *944.* *945.* *946.* *947.* *948.* *949.* *950.* *951.* *952.* *953.* *954.* *955.* *956.* *957.* *958.* *959.* *960.* *961.* *962.* *963.* *964.* *965.* *966.* *967.* *968.* *969.* *970.* *971.* *972.* *973.* *974.* *975.* *976.* *977.* *978.* *979.* *980.* *981.* *982.* *983.* *984.* *985.* *986.* *987.* *988.* *989.* *990.* *991.* *992.* *993.* *994.* *995.* *996.* *997.* *998.* *999.* *1000.*

brát. Můj psát. psát.

D Emi7 D Emi7 A7 D A

Al-jaškou chodil sám sem a tam, táh mně vsaních poštov-ních, když valčík tančil

F# Hmi E7 123. A 4. A D, S. al e Coda

zu-tej, tak ví-řil víc než sníh. - 2. On 4. vá - Můj

Bb7 Ab Eb Fmi7

CODA

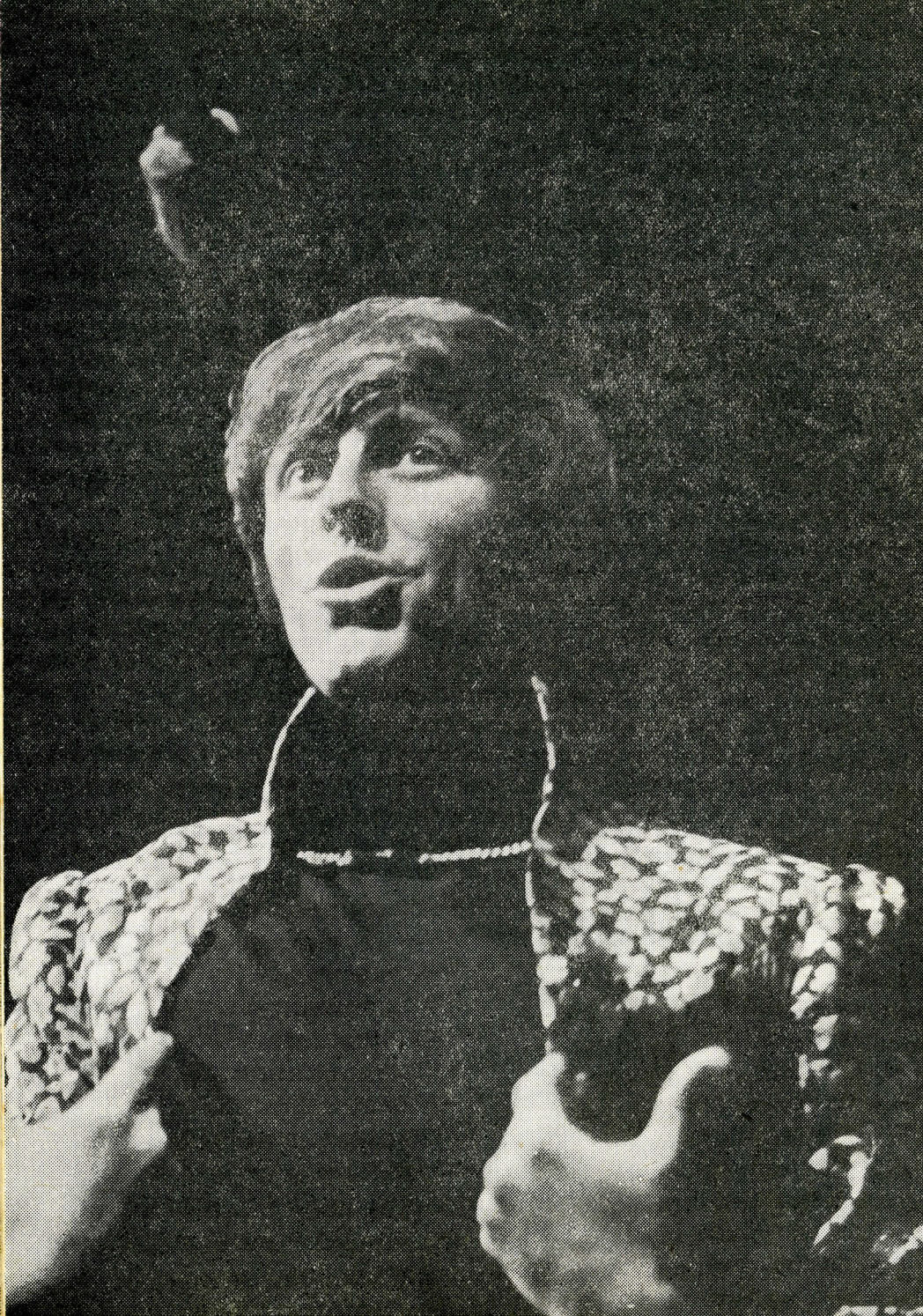
prohrá- vá. - To můj 1.2. tá- ta Jack, u- mí dát správněj

repeat and fade out

1. 2. C

lék, doved pít a rvát se, ta-ky ze-mi zla- to brát. Můj psal.

lék, doved žít a smát se, potom o všem knížky

ČARODĚJ DOBRODĚJ

ZPÍVÁ VÁCLAV NECKÁŘ

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT: DONOVAN LEIGHT

ČESKÝ TEXT: ZDENĚK RYTIŘ

© 1968 BY DONOVAN (MUSIC) Ltd., LONDON, PRO ČSSR EDITIO
SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Medium beat

S D A D

mf

1. Čaro- děj Dobro- děj má čarovnou hůl. Čaro- děj
2. Čaro- děj Dobro- děj, pláště ze zlatých hvězd. Čaro- děj
3. Čaro- děj Dobro- děj, má velkou moc. Čaro- děj
4. Čaro- děj Dobro- děj, smí- chu plný sál. Čaro- děj

A D A

Dobro- děj má čarovný stůl. Mávne holí, ho- lub le- tí.
Dobro- děj, přijďte přesně v šest. Křišťalovou kou- lí kou- lí.
Dobro- děj, máv- ne a je noc. Vy- mění za krá- le e- so,
Dobro- děj, pojd', proč by ses bál. Přináší zas li- dem štěstí,

D A G A7

Mávne dvakrát, dru- hý tře- tí. Úsměv dě- tí ča- ro- děj má rád.
Dě- ti ztichnou, oč- ka pou- lí. Princeznička z kap- ra- dí jde spát.
králíci mu vej- ce ne- sou, z vajíčka pak vy- líh- nu se já.
přijď si pro něj na ná- mě- stí, každé- mu z něj taj- ně kou- sek dá.

D A7 A D G

On je můj pán - já jsem pou- hý

D F#mi G

pomoc- ník. Holoub- ci vzlét- li a já tu sním o tom, že smím kouzlit

A7 2x d.S. al Coda

sám. Sto míč- ků mám - v ru - ká - vech.

CODA D A7 D A7

- Ča- ro- děj Dobro- děj. Ča- ro- děj Dobro- děj.
Do ztracena

D A7 D

Ča- ro- děj Do- bro- děj.

PANTON V LIBERCI

NA LETOŠNÍCH LIBERECKÝCH VÝSTAVNÍCH TRZÍCH SE TAKÉ POPRVÉ PŘEDSTAVILA VEŘEJNOSTI FIRMA PANTON, VYDAVATELSTVÍ SČS PRAHA. V MALÉM KIOSKU BYLO MOŽNO OBDRŽET TAKŘKA STO TITULŮ GRAMOFONOVÉ PRODUKCE PANTONU. BĚHEM TŘI TÝDNŮ BYLO PRODÁNO ZA VÍCE NEŽ STO TISÍC KORUN GRAMOFONOVÝCH DESEK. NA PRODEJ BYLY TAKÉ NĚKTERÉ HUDEBNINY A KNIŽNÍ NOVINKY. ZÁJEM SE VŠAK SOUSTŘEDIL NA GRAMOFONOVÉ DESKY, KTERÉ UPOUTALY VKUSNÝMI OBALY A PESTRÝM VÝBĚREM REPERTOÁRU. NEJVĚTŠÍ ZÁJEM BYL O MALÉ ŠÍPY S JOSEFEM LAUFREM, O SP DESKU SKUPINY THE RANGERS, NA NIŽ BYLY NATOČENY SKLADBY BALÍČEK KARET A KRÁL SILNIC, A KARLOVARSKOU BEATOVOU SKUPINU METRONOM. Z OBLASTI POP MUSIC SE LIBILA PRVÁ SP DESKA MLADIČKÉ VALERIE ČIŽMÁROVÉ. CP

Na titulu Radim Hladík, kytarista skupiny Blue Effect. Foto Jasanský

repertoár malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: J. Beneš (ved. red.), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel. 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 1. září.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1969

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

Z DÍLNÝ A POLLOBEATU

KLÍČ OD VARHAN

ZPÍVÁ PETR SPÁLENÝ

HUDBA: JAN SPÁLENÝ / TEXT: ROSTISLAV ČERNÝ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Slowly

Od varhan klíče mít šel bych ti hrát, že pro své trá-pe-ní
ja-ký je B
ne-mů-žu spát. Hlas píšťal var-haních od-vá-ly mráz a snáh,
Od varhan klíče mám, na nich své trá-pe-ní,
te-be mít E maj7 Dmi E maj7 Gmi
který na srdci mém, na srd-ci mém u-se-dá.
do nich své trá-pe-ní prá-vě Cmi za-klí-nám F F
Od var-han Od varhan klí-če mám, na nich své trá-pe-ní,
Gmi E maj7 Dmi E maj7 Cmi
do nich své trá-pe-ní prá-vě za-klí-nám.

RMS

Tereza
Kesoviak
Jugoslávie

FOTO
SOCHŮREK